

**Galerie nositelů
Zlatého odznaku
J. K. Tyla
2022**

Jan KUČERA

Přerov

*** 1939**

Nominace: Česká obec sokolská

Narodil se 6. 10. 1939 v Přerově jako jediný syn svých rodičů. První školní vzdělání mu poskytla základní škola Za Mlýnem, později Palackého škola v Přerově. Tam si jej všimla paní učitelka Kostíková, která v sokolském loutkovém divadle hrála, a ta jej také do tohoto divadla přivedla.

Zde pak jako šestnáctiletý začal hrát loutkové divadlo. Po odchodu vedoucí divadla, zasloužilé loutkářky Růženy Šírokové, se Jan velmi záhy dostává do jeho vedení.

Pracuje v Přerovských drubežářských závodech, později v Přerovských strojárnách. Ve svém pozdějším povolání se dostává do vedení kulturního zařízení sjednocených zájmových útvarů v Klubu Přerovských strojárn. Loutkové divadlo po zrušení činnosti Sokola v Přerově přechází jako jedna z kulturních složek do tohoto klubu.

Divadlo má v městě Přerově svou dlouhou tradici a je i v tomto období podporováno Přerovskými strojárnami, stejně jako pěvecká sdružení, filatelisté, esperantisté a další.

K jeho rozvoji a také k modernizaci loutkového divadla pomáhá i funkce Jana Kučery jako kulturního pracovníka, který stojí v této době ve vedení přerovského loutkového divadla. Podporuje nákup nového fondu loutek, organizuje výjezdy na kulturní akce, na přehlídky, výstavy i poznávací zájezdy s exkurzemi do loutkářského prostředí po naší republice.

Největším počinem je organizace několika zájezdů do zahraničí. K těmto pak navičuje se souborem varietní výstupy, se kterými mohlo divadlo jezdit do zahraničí bez nutnosti překladu do jiného jazyka. Dva polské zájezdy a dalších šest do tehdejší NDR se uskutečnily před velkým počtem dětských diváků, kde se na každé představení ve velkých sálech přišlo podívat vždy několik stovek diváků.

Byli to také Jan Kučera a Petr Slunečko, kteří stáli u vzniku soutěže výstupů amatérských herců, jež nazvali „Individuální vystoupení s loutkou“. První ročníky této soutěže se v Přerově konaly v sedmdesátých letech a účastnilo se jich až na dvě stovky účinkujících.

V loutkovém divadle působil Jan Kučera s malými přestávkami do svých 80 let. Za své působení dostává nejvyšší ocenění města Přerova, a to medaili Jana Ámose Komenského.

CESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÉ REPUBLIKY
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHOVOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Janu Kučerovi

*za zásluhy
o sokolské loutkové divadlo*

V Praze 1. 6. 2022

...

Žofie JANATOVÁ

Divadlo Říše loutek Praha

* 1954

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

O Koblížkoví a O Budulínkovi

Já bych rád k Betlému

Výstava v Rožmitálu

O nezbedných kůzlátkách

Zahájení výstavy v Nové Pace

Instalace výstavy ve Lnářích

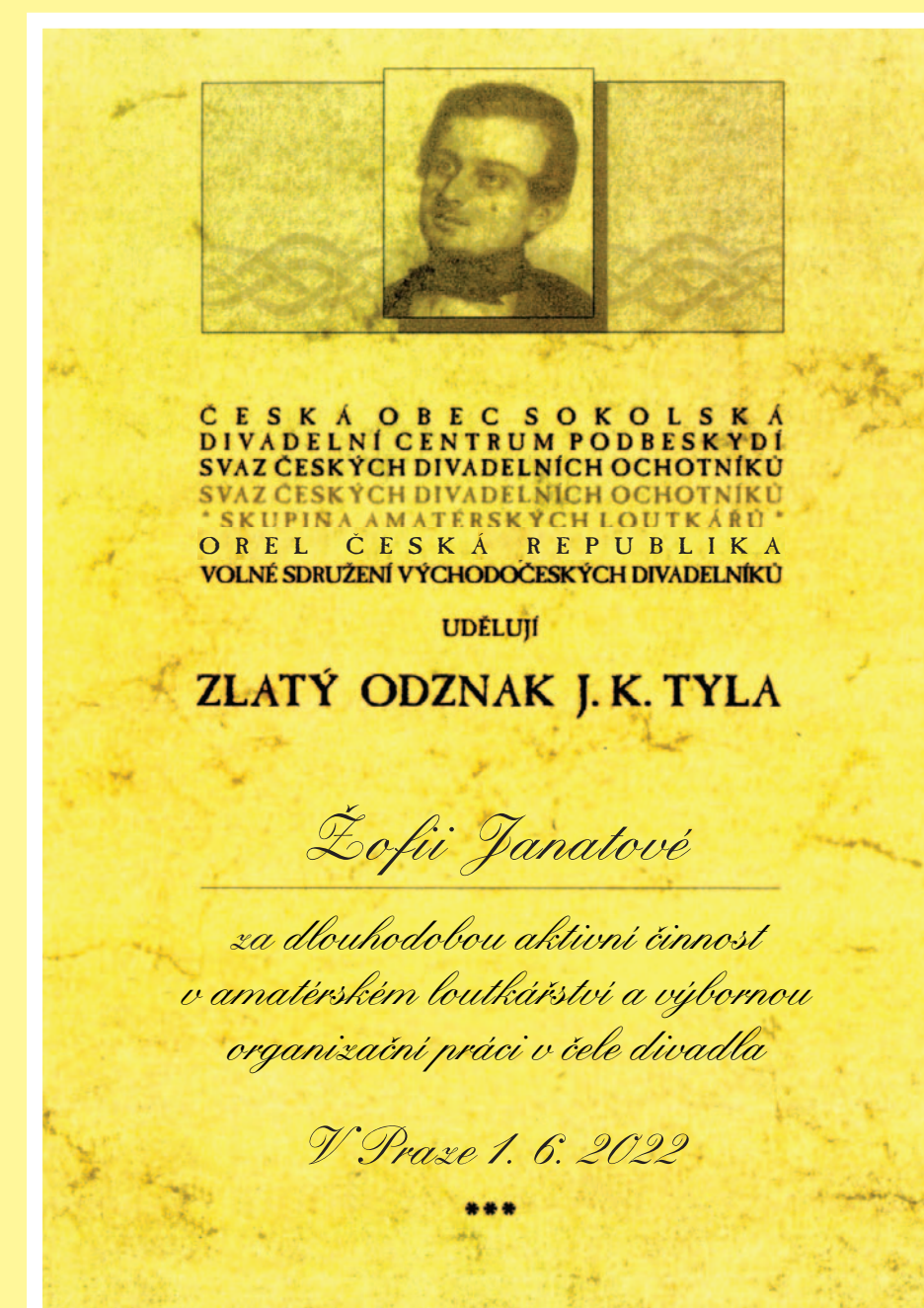
Říše loutek v roce 2015 - Žofie Janatová v kašpárkem uprostřed

Dort k 60. narozeninám

Zkouška loutek do inscenace Já bych rád k Betlému

Ing. Žofie Janatová je od dětství členkou divadla Říše loutek, kde za svou kariéru vytvořila mnoho rolí. Nejprve působila jako interpretku dětských rolí, později se stala výbornou představitelkou charakterních postav.

V průběhu let se stala přední loutkovodíčkou nejen marionet, ale i javajek a maňášků.

Své zkušenosti také předává mladším členům divadla.

Její dědeček byl jedním ze zakladatelů divadla a také otec působil dlouhá léta jako předseda správního výboru.

Žofie pokračovala v rodinné tradici a sedmáct let byla vedoucí divadla.

V současné době předala vedení mladším kolegům.

Je držitelkou Zlatého odznaku Matěje Kopeckého.

Ladislav LANGR

Divadelní spolek Jiří Poděbrady

* 1959

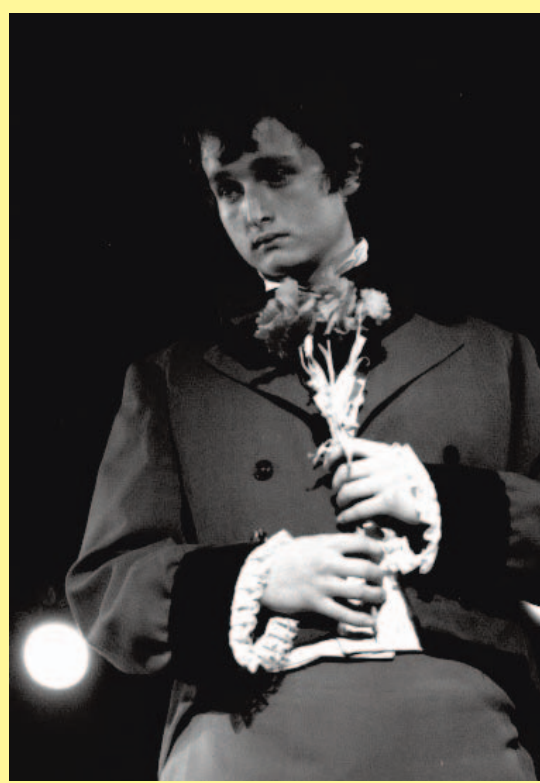
Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

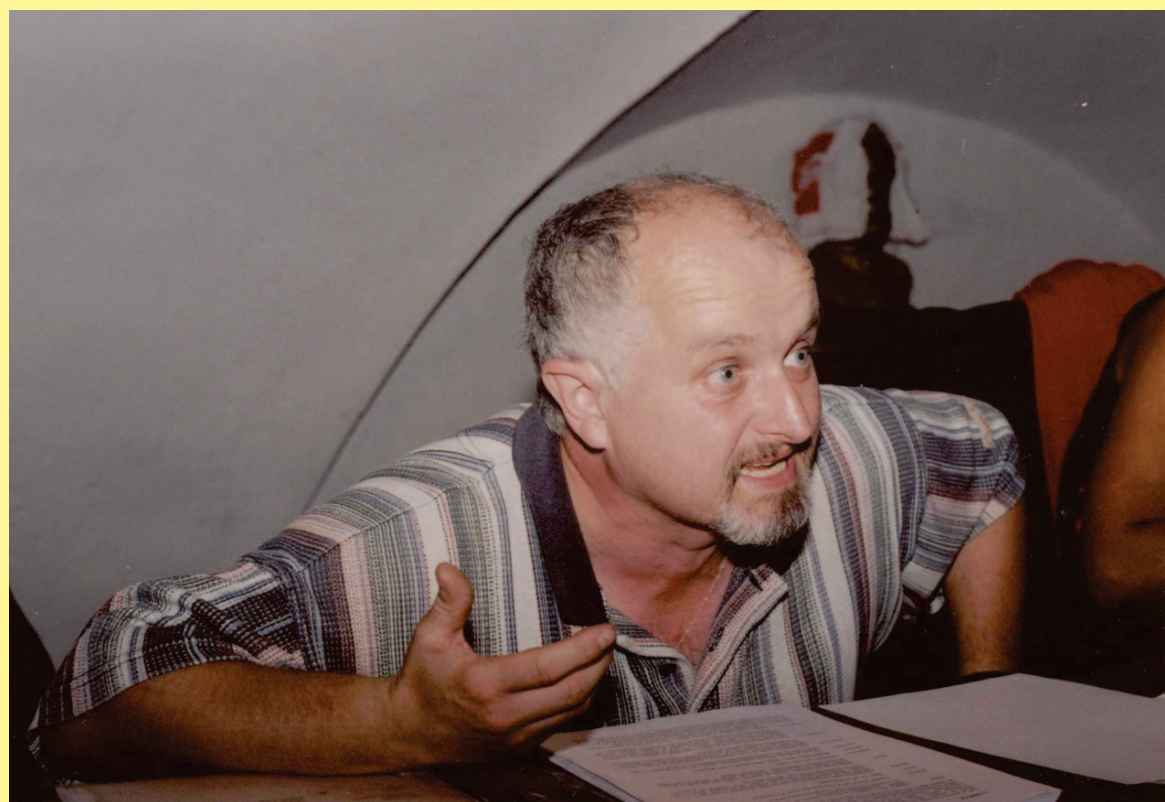
1972 - scénka ZUŠ,
ředitel cirkusu

1976 - Zoja Kosmoděmjanská, postava Aljoši Zajceva
(ten nejmenší uprostřed)

1986 - Evžen Oněgin, postava
Pěťušкова

2003 - čtená zkouška na Fanfána Tulipána, režisér vysvětluje koncepci

2005 - Vítací scéna na FEMADu, postava Jiřího z Poděbrad

2008 - Oslavy 550 let od korunovace
Jiřího z Poděbrad, postava Herolda

2008 - Sněhová královna, režisér s titulní
představitelkou

2009 - Ezop, postava filozofa
Xchanta

2019 - Radúz a Mahulena, postava
krále Stojmíra

2012 - Na drátě je Klokán;
L. Langr visí za nepřítomného Igora Bareše

2018 - S přáteli na poděbradském
FEMADu

Cesta Ladislava Langra (*1959) k divadlu začala možná ještě v předškolním věku, když chodil na baletní vystoupení své starší sestry. Jenže na tento druh scénického umění to s ohledem na jeho fyzické dispozice nevypadalo. Přesto kostýmy, hudba a celá jevištní imaginace zřejmě zapustily své kořeny. A tak záhy nastoupil do dramatického odboru lidušky. Tam

poznal, jaký je to adrenalin stát na jevišti. Věnoval se také recitaci i divadelním monologům a v obou disciplínách se opakovaně probíjoval do celostátních kol.

Několik let uváděl koncerty Středočeského symfonického orchestru, kde získával nezbytnou jistotu před publikem a zdokonaloval se v improvizaci. První skutečné divadlo přišlo v okresním souboru svazu mládeže, kde si v šestnácti letech vytvořil postavu Alojše Zajceva v Zoje Kosmoděmjanské.

Pak mu Jan Pavlíček nabídl malou roli v Evženu Oněginovi, kde si zahrál s Jaroslavem Kodešem, a přicházely další role.

Ale čím dál tím víc ho zajímala režie a také organizace divadelního dění, což v amatérských podmínkách, bohužel, často velmi splývá. První jeho režii byla v roce 1986 komedie Samy Fayada Jak vykrást banku.

Postupem času se k režii přidalo i psaní dramatických textů. Napsal a realizoval asi osm vlastních celovečerních her, už dvanáctý rok je autorem textů i režisérem pravidelných inscenovaných letních historických procházek po Poděbradech a také téměř dvacet let připravuje vítací scénky na poděbradském FEMADu.

Legendárního festivalu se po zrušení národní přehlídky v Poděbradech ujal, jak s oblibou říká, jako otčím a vtiskl mu coby ředitel některé originální prvky dnes opět respektované přehlídky. Na svém režijním kontě má přes dvacet celovečerních her realizovaných nejen v Poděbradech.

Z přehlídek si často odnáší ocenění za režii, za scénografii i za herecké výkony. Opakovaně také rád v Poděbradech spolupracuje s hereckými kamarády z profesionální branže, protože to chápe jako výrazný impuls pro práci celého amatérského souboru na cestě k vyšší kvalitě výkonu.

Seznam hereckých rolí Ladislava Langra je o poznání chudší, i když ve většině svých divadelních režii čas od času musel nedobrovolně zaskakovat a dokonce i jednou za ženskou postavu.

Aktuálně má DS Jiří na repertoáru čtyři Langrovy režie, na podzim připravuje novou rodinnou pohádku na motivy pohádek Josefa Lady a k dispozici má nejméně další tři scénáře, jen je vytáhnout ze šuplíku.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚBSKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J.K. TYLA

Ladislavu Langrovi

*Za dlouholetou všestrannou činnost
v amatérském divadle
(autor, dramaturg, režisér, herec, scénograf)*

V Praze 1. 6. 2022

...

Milan SCHEJBAL

Divadlo Antonína Dvořáka Příbram

* 1952

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1976 - Anebdivadlo, aktovka 2 + 1 (M. Stieber)

1977 - Anebdivadlo, Macbeth

1977 - Anebdivadlo, Pán z Prasečkova

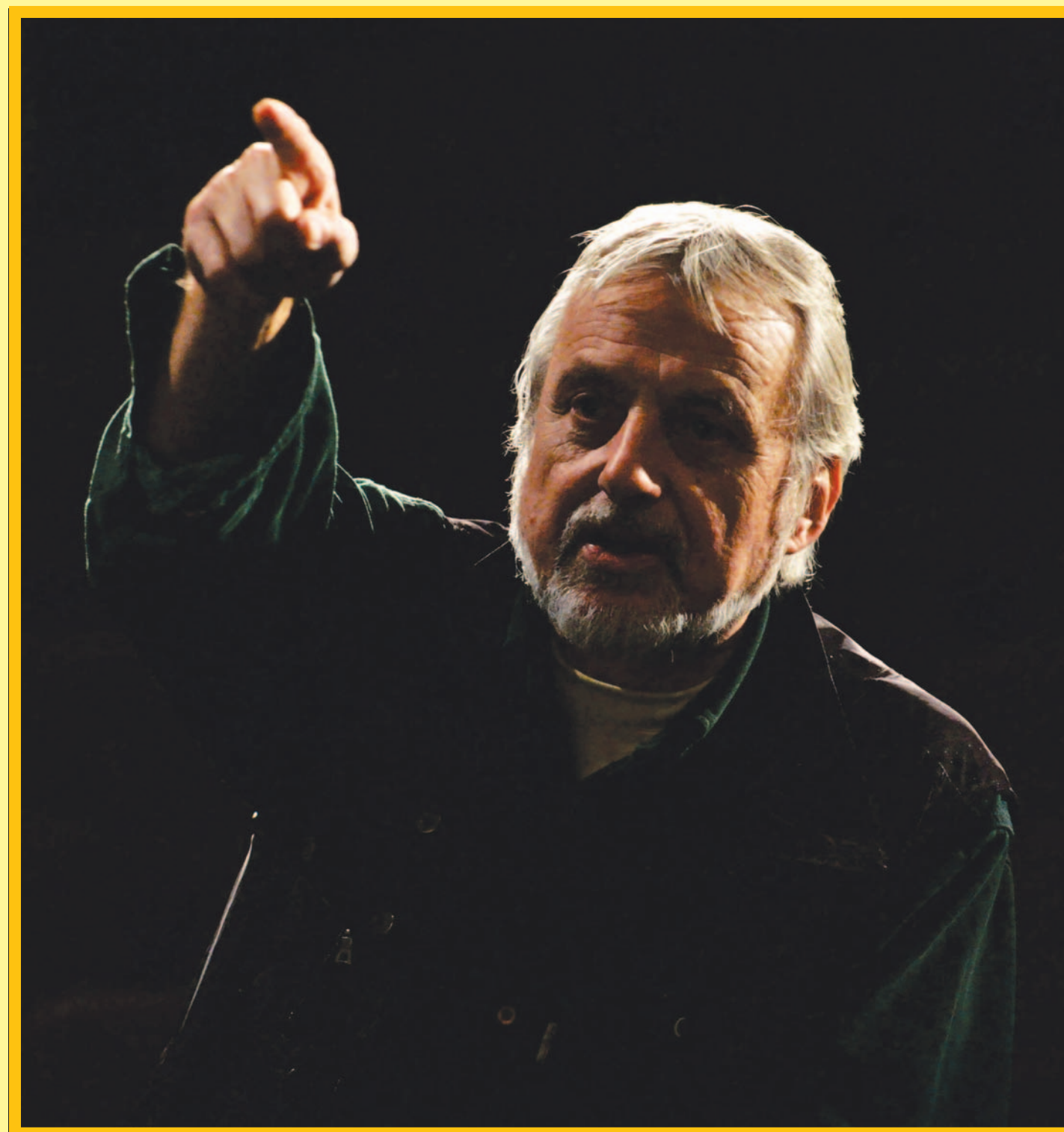
1977 - Anebdivadlo, Pán z Prasečkova - s K. Fixovou

1979 - Anebdivadlo, Milan Schejbal a Hynek Bouček dle Patricka Ryana, oba též režie - Voják vydrží všechno aneb Evelyn Worchesterova pouť

1983 - schody Jiráskova divadla na JH, Anebdivadlo Praha - Žižkov

1998 - Sodomagomora, režie, první běh kurzu Klubu praktické režie - na snímku s Kateřinou Fixovou

1996 - Divadlo ABC, Past na myši, režie - na snímku se Stellou Zázvorkovou (paní Boylová)

Milan Schejbal - režisér, dramaturg, pedagog, lektor, porotce...

Režisér, dramaturg a pedagog doc. Mgr. Milan Schejbal se narodil na sklonku roku 1952 v Hradci Králové. Studium češtiny a angličtiny na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy vyměnil za studium činoherní režie na DAMU, které absolvoval roku 1990 poté, co již měl za sebou řadu praktických amatérských (zejména v pražském souboru Anebdivadlo) i profesionálních divadelních zkušeností. Od roku 1983 působil jako dramaturg a později režisér v Žižkovském divadle, mezi lety 1990 a 1992 byl jeho ředitelem. Od začátku devadesátých let působil rovněž jako režisér například v Klicperově divadle v Hradci Králové a v Městském divadle v Mostě. Hostoval a hostuje v mnoha českých divadlech, např. v Činoherním studiu Ústí nad Labem, ve Východočeském divadle Pardubice, v Divadle Pod Palmovkou v Praze, v Národním divadle Brno - Mahenově divadle, v pražském Studiu Dva, v Horáckém divadle Jihlava, Divadle F. X. Šaldy v Liberci, Moravském divadle Olomouc, Středočeském divadle Kladno atd. V rámci Letních shakesperovských slavností nastudoval v prostorách Nejvyššího purkrabství Pražského hradu komedii Zkrocení zlé ženy. Režiroval také ve Stuttgartu v Theater der Altstadt.

Dvanáct let (1994-2006) byl uměleckým šéfem a režisérem Divadla ABC v Praze.

Od roku 2007 dosud zastává funkci uměleckého šéfa a režiséra v Divadle A. Dvořáka Příbram.

Milan Schejbal se zaměřuje především na divadelní komedie, zajímají ho velké silné příběhy, ale nevychází se ani dramatickým divadelním předlohám. Často si vybírá z nejúspěšnějších textů současných autorů (Yasmina Reza, Robin Hawdon, Ray Cooney aj.).

Za roli Evy Mearové v jeho inscenaci hry Neila Simona Drobečky z perníku obdržela Simona Stašová Cenu Thálie.

Mezi jeho divácky oblíbenými inscenacemi však najdeme také komedie staršího data (Večer tříkrálový, Charleyova teta,

Brook v hlavě, Škola základ života) či dramatisace románových předloh (Dáma s kaméliemi, D'Artagnan, Saturnin,

Tři muži ve čtveru a pes, Jak jsem vyhrál válku, Obsluhoval jsem anglického krále, Balada pro banditu a další).

Má zkušenosti s výukou studentů hudebně-dramatického oddělení na pražské konzervatoři, od roku 1996 dosud se systematicky věnuje výuce režie na katedře činoherního divadla DAMU Praha. V roce 2013 zde úspěšně absolvoval habilitační řízení

a byl mu udělen titul docenta.

Spolupracuje s Českým rozhlasem, inzertivně se věnuje amatérským divadelním přehlídkám jako lektor a porotce, roku 2010 obdržel Cenu Ministerstva kultury ČR za divadelní a slovesné aktivity.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Milanu Schejbalovi

*za dlouholetý významný přínos
českému amatérskému divadlu*

V Praze 1. 6. 2022

...

Anna ŠAUEROVÁ

DS Furiant KZM Příbyslav

* 1957

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1964 - O kočička Míce a šašku Bumbákoví, kočička Míca

1984 - Sedm sestříček, babička

2004 - Když se dva perou, královna

2004 - zahájení přehlídky Divadelní Příbyslav - se St. Zindulkou

2011 - Sen noci svatojánské

2012 - Není Kost jako kost

2007 - Ztracený ženský pokolení

2009 - Z Moliéra

2017 - 160. výročí založení ochotnického divadla, vítání hostů

2019 - Drahé neteře, furiant

2007 - Asterix a Obelix na cestách, Obelix

2014 - Babička v trenkách

2018 - příprava výstavy k výročí divadla

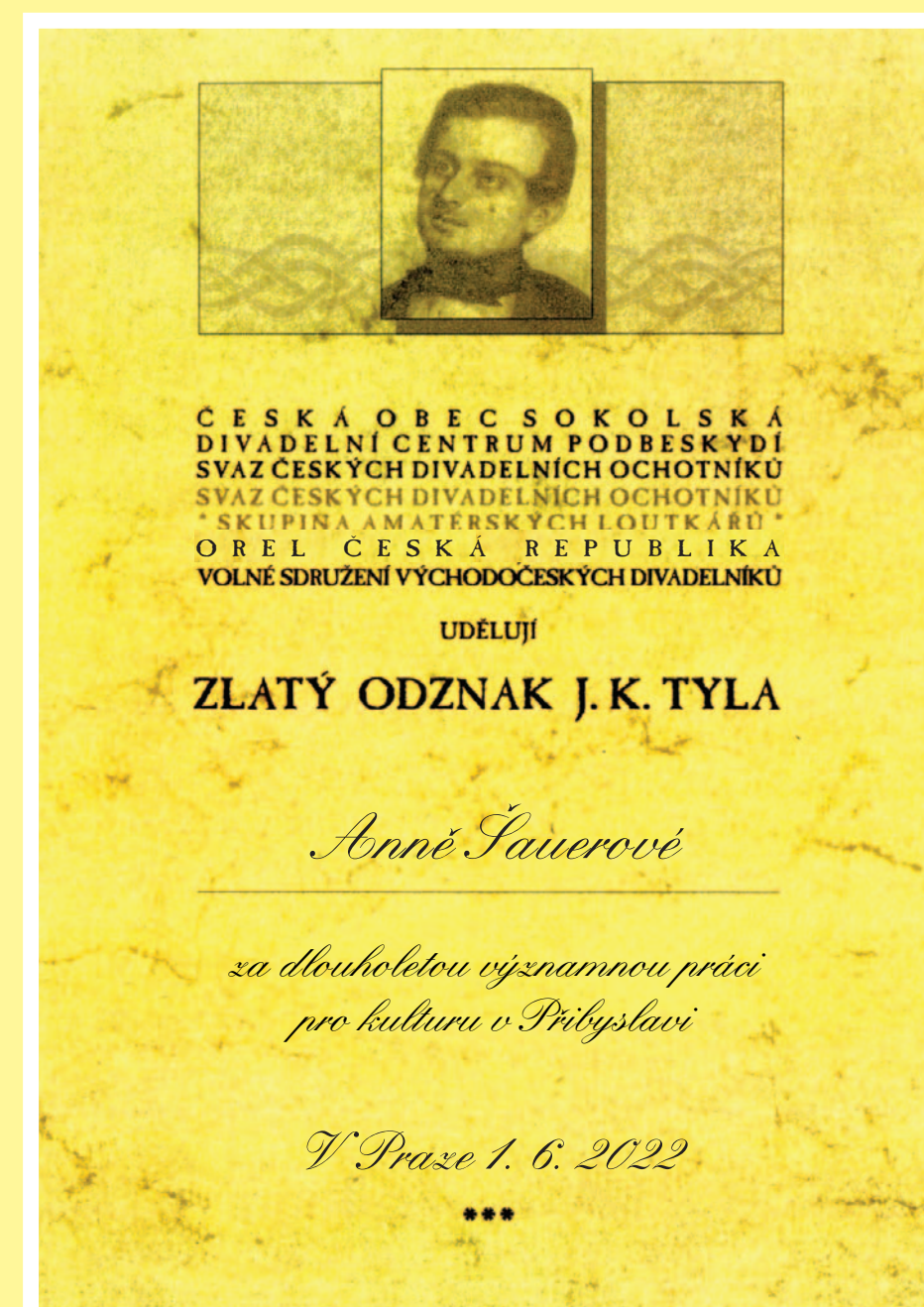

2022 - Švec loupežníkem

Anna Šauerová, rozená Hubáčková, se narodila 20. února 1957 v Havlíčkově Brodě. Od útlého mládí se s nadšením věnovala kulturnímu dění ve svém rodném městě a její vášní a životní náplní se pro ni stalo ochotnické divadlo. Do roku 1997 působila jako členka různých divadelních souborů a pěveckých sborů, od tohoto roku se naplno věnuje režii ochotnického divadla, které má v Příbyslavi dlouholetou tradici. Každý rok připravuje novou inscenaci, soubor se ve své době rozrostl do úctyhodného počtu 55 členů a stal se doslova fenoménem v tomto malém městě i širším okolí.

Pro nejprve bezejmenný soubor si herci společně zvolili název Furiant, od roku 2003 působí pod hlavičkou příspěvkové organizace Kulturní zařízení města Příbyslav a zázemí má v místním kulturním domě. V současné době má soubor 30 členů.

Anna Šauerová se věnuje vedení ochotnického souboru výhradně ve svém osobním volnu. Dvouletou covidovou dobu soubor ustál, v roce 2022 uvedl pod vedením Anny Šauerové svou 24. inscenaci, každý rok je odehráno sedm představení pro 1 000 – 1 200 diváků.

Pavel TRDLA

Mladá scéna Ústí nad Labem

* 1952

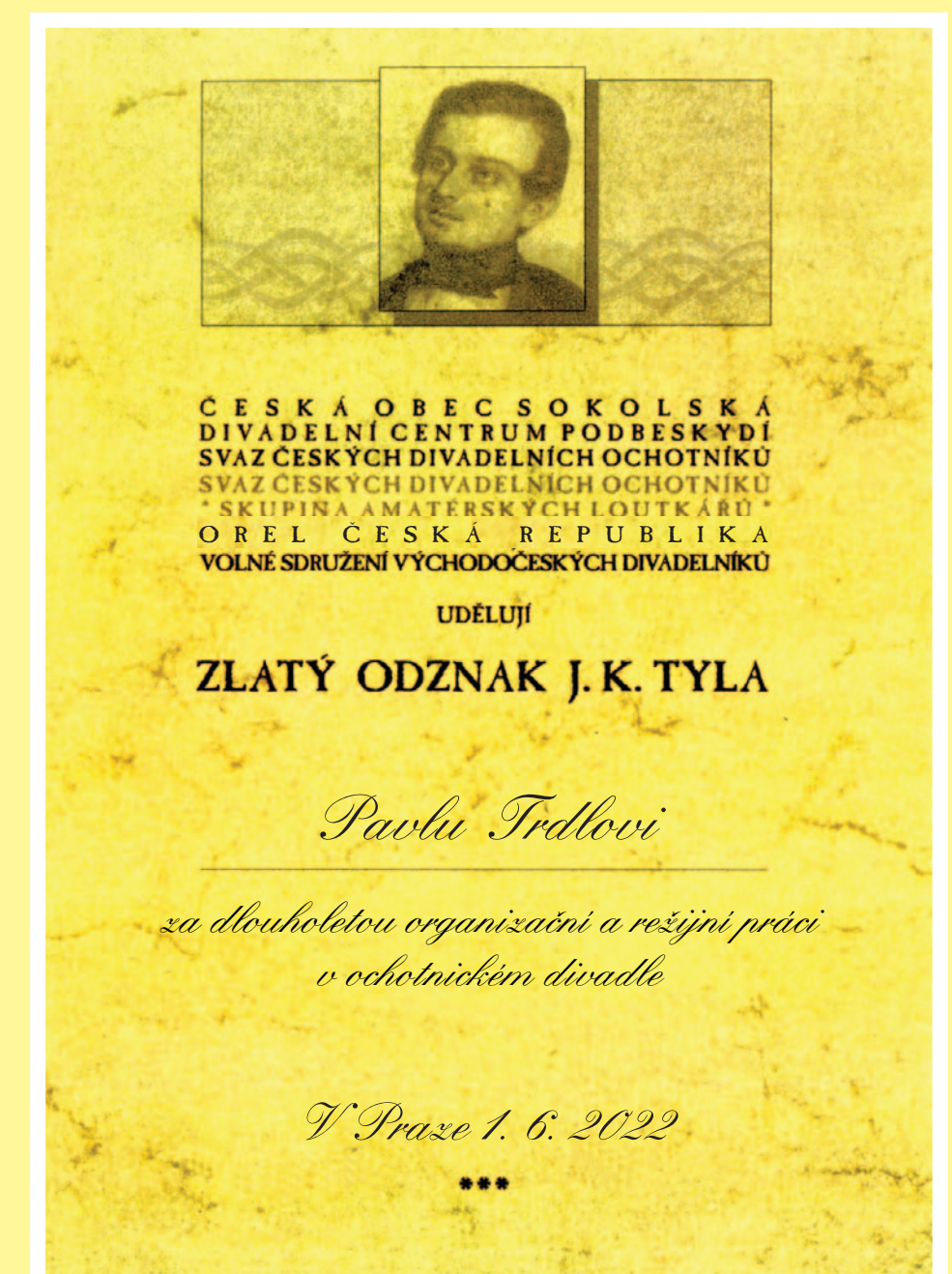
Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Narodil se v Náchodě, čtyři roky žil v Poděbradech a do svých 16 let v Hradci Králové. Život v tomto městě se stal Trdlovým odrazovým můstkem do světa umění. Byl nadšeným divákem Klicperova divadla, divadla Drak, navštěvoval výtvarný kroužek, hrál na kytaru, a fascinoval ho svět filmu. 1969 se odstěhoval do Ústí nad Labem, kde navštěvoval tehdejší Kladivadlo (později Činoherní studio), studoval hru na kytaru a největší čas věnoval kinu. Po neúspěšném pokusu o přijetí na UMPRUM nastoupil do učebního oboru elektro, později dálkově vystudoval průmyslovku v Teplicích a tři roky ČVUT v Praze, které nedokončil. V 80. letech absolvoval Lidovou konzervatoř v oboru režie a dramaturgie a 1992 ukončil obor herectví. Ve dvaceti se oženil, pracoval jako technik v ústecké Chemičce a přitom dálkově studoval.

Složil promítačské zkoušky, zakoupil kameru, začal točit, fotografovat. Ve 24 letech nastoupil základní vojenskou službu, kde uplatnil všechny své schopnosti. Stal se knihovníkem, promítačem, v rámci ASUTu jezdil s estrádní skupinou „Západního vojenského okruhu Tábor“. Vzhledem k své vadě řeči se více než činohře věnoval pantomimě, kde dosáhl vrcholného umístění v celorepublikové soutěži. Po vojně se vrátil ke své profesi - technik měření a regulace. V té době se začal věnovat amatérskému divadlu. V ústeckém souboru Železničář začal jako osvětlovač a zvukař, spolupracoval s Divadlem hudby, se skupinou IO PIV, se souborem při KDPM a DS při tehdejší SDZN. Své zkušenosti zúročil až po pěti letech hledání. 1981 založil při KASS města Ústí nad Labem soubor Mladá scéna s heslem „Objevnost, nápaditost, experiment“. Nejprve pracoval jako vedoucí souboru, asistent režie a technik, později se úspěšně ujal režie. Od r. 1985 patří Mladá scéna ke špičkovým souborům divadla pro děti a mládež v republice. Uvedla desítky vynikajících inscenací (nejen) pro děti. - Po 20 letech v chemičce se Pavel rozhodl změnit zaměstnání. V novém KD CORSO, kde získal jeho soubor zázemí, nastoupil jako technický náměstek. Mimoto využil svých organizačních schopností a 2000 založil uměleckou agenturu MLS, která zastupuje Mladou scénu a umožňuje mu hrát pohádky po celé republice. Bohužel, v roce 2023 začala nejméně dvouletá rekonstrukce KD CORSO a soubor Mladá scéna se musí stěhovat. Kde však bude zkoušet nové hry, to je ve hvězdách...

Působil v souborech: ŽELEZNIČÁŘ, DS DIVADLA HUDBY, DS IO PIV, DS při KDPM, DS při SDZN, MLADÁ SCÉNA. Přehlídky: Krajská přehlídka Dospělí dětem (Nový Bor 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1998, 2000, 2004, 2005); Národní přehlídka Dospělí dětem (Stáž pod Ralskem 1989); POPELKA (Rakovník 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1998, 2000); JH (Hronov 1994, 1995, 1997), FEMAD (Libice nad Cidlinou 1994, 1995, 1996, 1997), BABÍ LÉTO (Libice n.C. 2002, 2004), Krajská přehlídka malých divadelních forem (Chomutov 1984, Litvínov 1990); Krajská přehlídka jednoaktových her (Česká Lípa 1995, Ústí n.L. 2000); Národní přehlídka Jednoaktových her (Holice 2000); Mezinárodní festivaly - DNY MLADÉHO DIVADLA (Rakousko 1998); KULTURNÍ LÉTO (Slovensko 2000, Chorvatsko 2000); KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM (Vysoké nad Jizerou 1995); ZNOJEMSKÝ STROM POHÁDEK (Znojmo 1996); VYSOČINSKÁ BUCHTA (Bystřice nad Pernštejnem 1998, 1999, 2001); DNY JAPONSKÉ KULTURY (Slaný 2002, Uherský Brod 2003); CHOTĚBOŘSKÉ DIVADLENÍ (Chotěboř 2003, 2005); Nabídkový festival SVITAVY (Svitavy 1999, 2004); KOPŘIVNICKÁ BEDNA (Kopřivnice 2004); SOKOLOVSKÁ ČURDA (Sokolov 2005) a další (Zbiroh 1983, 1984, Kdyně 1984, 1986, 1988, 1990, Radonice 1989, Maššov 1987, 1988, 1989, Libochovice 1989, 1990, Hrádek n.N. 1994, 1995, Česká Lípa 1988, 1996, 1998, Havlíčkův Brod 1995, 1996, 1997, Kolín 1997).

Luboš ČERVENÝ

DS Jiráskova divadla Hronov

* 1943

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

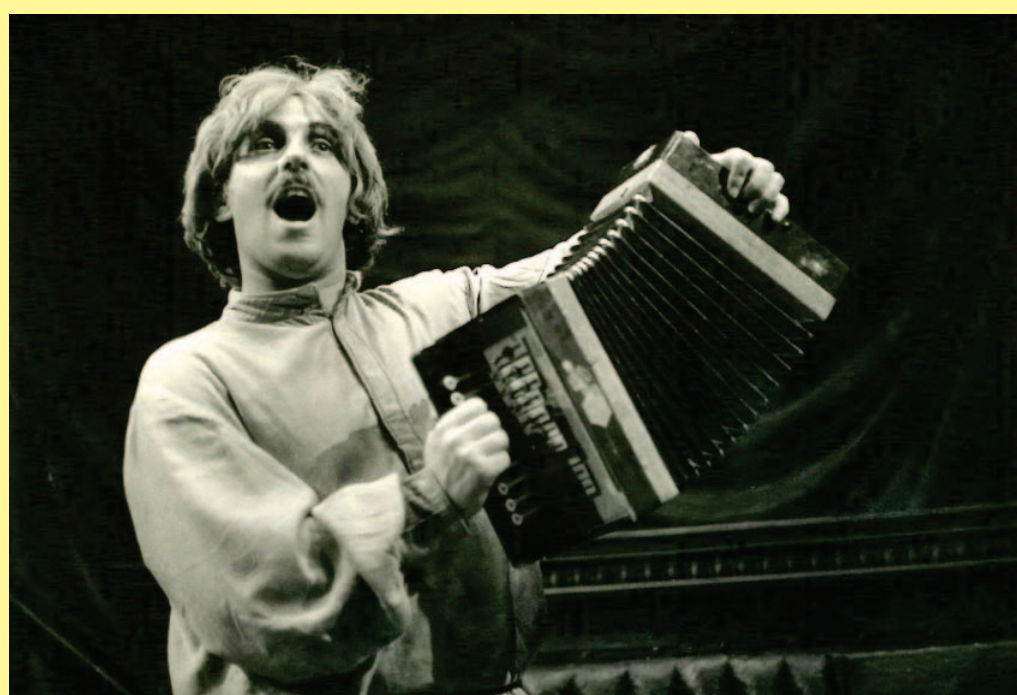
1959 - Dvě Maričky, Kuchař, režie J. Vavera

1965 - Charleyova teta, Chesney, režie M. Houštěk

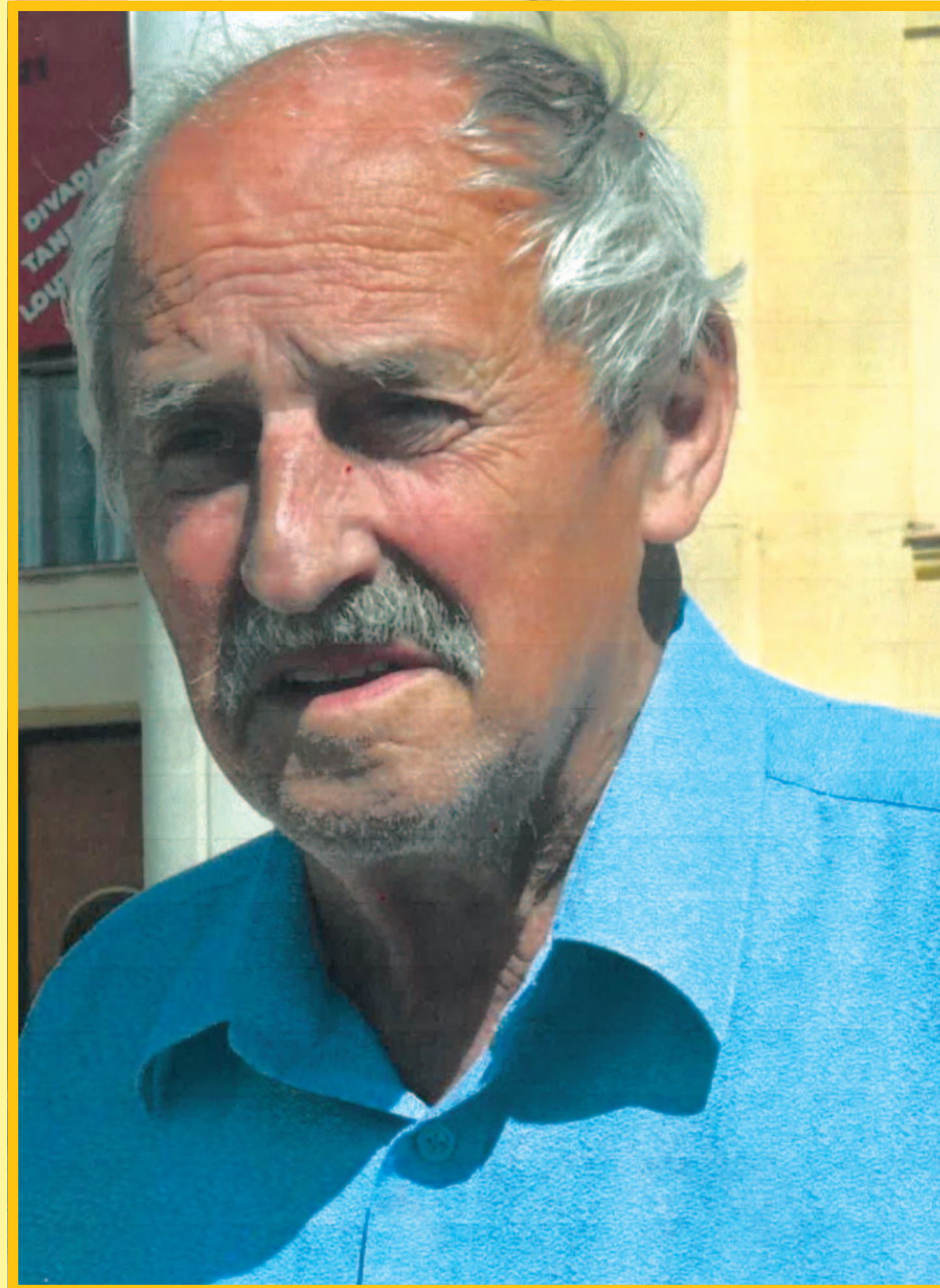
1983 - Jan Roháč, Sigmund, císař římský, král uherský, režie J. Vavříčka

1977 - Vassa Železnová, Pjatěrkin, režie M. Houštěk

1980 - Lucerna, Vrchní, režie M. Houštěk

1989 - Byl jednou jeden drak, loupežník Leopold, režie I. Richterová

1980 - Zvědavé ženy, Lelius, režie M. Houštěk

2003 - Zdravý nemocný, režie M. Houšek

Převzetí ocenění na schodech Jiráskova divadla v Hronově

Nestor Divadelního souboru Jiráskova divadla v Hronově se narodil 15. ledna 1943 v hronovské rodině živnostníka. Dům, ve kterém se narodil a dodnes žije, se nachází doslova pár kroků od divadla. Jeho cesta k amatérskému divadelnictví byla tedy osudem předem určena. Herectví ho lákalo od dětství, nejprve v Jiráskově divadle pomáhal, později se stal členem divadelního souboru dětí a mládeže, který vedla paní Květa Šmelhausová. Na divadelních prknech se objevil poprvé jako patnáctiletý v roce 1958 jako Vlk v pohádce Tři medvídka a v následujícím roce jako Kuchař v pohádkové inscenaci Dvě Maričky.

Rovněž účinkoval v několika divadelních kabaretech. Od 60. let si jako jeden z nejmladších členů hronovského divadelního souboru zahrál v mnoha legendárních představeních, v roce 1960 mu svěřil velkou roli Lysandra v Shakespearově Snu noci svatojánské režisér Ing. Miroslav Houštěk. V dalším roce se divákům představil jako Pavel v představení První den svobody. Významná pro jeho osobní život byla role Erna v představení Svatba sňatkového podvodníka. V té době se totiž při divadelní práci seznámil se svou budoucí ženou Jaruškou.

K jeho stěžejním rolím patřil Chesney v Charleyově tetě z roku 1965 a titulní role v Jiráskově Panu Johanesovi z roku 1970. Nezapomenutelný byl také v roce 1978 jako Srpoš v Klicperově Hadriánovi z Římsů, v roce 1982 jako Lumek ve hře bratří Čapků Ze života hmyzu a zejména jako Zikmund Lucemburský v dalším jiráskovském představení Jan Roháč z Dubé v režii Josefa Vavříčky z roku 1983. Opakovaně se obecnstvu představil i v brilantní kreaci Vrchního v Jiráskově Lucerně. Jeho posledními rolmi byl Ferapont v Čechovových Třech sestrách v režii Miroslava Lelka, Soused v Jiráskově Vojnarce v režii Ing. Miroslava Houška a Sluha krále Herodese ve vánoční hře Hej, člověče boží režiséra Rostislava Hejmana.

V 90. letech si splnil sen každého amatérského herce – zahrál si po boku hereckých hvězd v epizodní, ale výrazné roli v televizním seriálu Místo nahoře, kde byla jeho hereckou partnerkou Simona Stašová. Nelze opomenout ani nemalý podíl Luboše Červeného na organizaci přehlídek amatérského divadla Jiráskův Hronov. Jelikož měl profesně blízko k filmu, stál u zrodu promítání každodenních žurnálů z jednotlivých festivalových představení s názvem Hrontelediv. Luboš Červený za téměř 65 let života s divadlem ztvárnil na prknech Jiráskova divadla a při pohostinských vystoupeních u nás i v zahraničí desítky výrazných rolí, které se nesmazatelně vtiskly do srdcí dětských i dospělých diváků a zároveň do historie hronovského amatérského divadla. Spolu se svou manželkou a výbornou herečkou Jaruškou tvoří herecký pár, který se dodnes aktivně účastní divadelních akcí.

CESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Luboši Červenému

*za dlouholetou vynikající práci
v amatérském divadle*

V Praze 1. 6. 2022

...

Jaroslav HLÍDEK

DS Klicpera Chlumec nad Cidlinou

* 1943

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Zdravý nemocný - role Arganta

Charleyova teta - Stephen Spettigue

Moje dcera pracuje v Paříži - role Viktora

Sugar - role Bienstocka

Divotvorný hrnec - Šerif

Jaroslav Hlídek v divadle

Přehlídka Chlumecký kotlík 2022 - Divadelní guláš DS Klicpera

K divadlu se Jaroslav Hlídek dostal v sedmdesátých letech minulého století. Protože byl profesí elektrikář, začal pracovat jako osvětlovač a zvukař. V roce 1972 mu režisér Milan Ettel nabídl první roli – „radistu“ ve hře Ostrov milování. Tím začala jeho dráha herce. Do dnešního dne hrál v 56 inscenacích. Funkci technika ovšem neukončil a svítí či zvučí většinu představení, která se odehrávají v Klicperově domě, pokud v nich sám nehraje. V roce 2002 byl zvolen předsedou spolku Klicpera Chlumec nad Cidlinou. V této funkci setrvává dodnes. Od roku 2006 je také místopředsedou realizačního týmu divadelního festivalu Klicperův Chlumec. Podílí se na výběru her a zajišťuje technické zázemí pro hostující soubory.

Výčet inscenací (hra, role, rok premiéry): Ostrov milování, radista, 1973, Pražské tetinky, poštovní Ořešák, 1975, Jak měl Rumcajs Cipíska, Hádko, 1976, Podskalák, rytíř Zdímal, 1977, Malá zlá kouzelnice, 3. černý rada, 1977, Každý něco pro vlast, mlynářský učedník, 1978, Pohádka o sněhu, dráb, 1978, Sto dukátů za Juana, Almužník, 1979, Byl jednou jeden drak, drak Kabrahár, 1979, Selská princezna, Kuba, 1980, Strakonický dudák, Nalejváček, 1981, ...si pořádně zařádit, Maxmilián, 1982, Lucerna, Vodník Michal, 1983, Elce, Pelce do pekelce, Horem pádem, 1983, Svatba snátkového podvodníka, Hezoun, 1984, Jak byla čertům v pekle zima, čert, Kleofáš, 1984, Morana, 1985, Lumpacivagabundus, Knejp, švec, 1986, Těžká Barbora, Druhý žoldněř, 1987, Nepožádáš manželku bližního svého, Honza Plachý, 1988, Pohádka o sněhu, Dráb, 1988, Honorace z pastoušky, Kozdera, 1989, Drak je drak, Šmídra, 1990, Jak se stal Rumcajs loupežníkem, kanonýr, 1990, Vruboun posvátn, D. Gilford, 1991, Popelka, Pobočník, 1991, Dámský krejčí, Štěpán- sluha, 1992, Elce Pelce do pekelce, Horem pádem, 1992, Bosé nohy v parku, muž od telefonu, 1993, Lepší pán, Von Schmettau, 1994, Čarodějnická pohádka, komoří, 1994, Vítr ve větvích sasafras, William Butler, 1995, Jak se čerti ženili, Lojz, 1995, Oženit se, to je vždycky riziko, inspektor Campbel, 1996, Z pekla štěstí, Zachariáš, 1996, Podivná paní Savageová, Emmett – doktor, 1997, Paní Savageová v rozpacích, Emmet – doktor, 1998, Zkoušky čerta Belínka, kníže pekel, 1998, Svatba pod deštníky, Rudolf Pilz, 2000, Čarodějnická pohádka, komoří, 2000, ...si pořádně zařádit, Maxmilián, 2001, Byl jednou jeden drak, Leopold – loupežník, 2001, V zajetí krále Václava, Ryšavec, 2002, Tululum, Edmond Pontagnac, 2002, Zahrada víl, strážný, 2003, Dalskabáty hříšná ves, Piškytle – kostelník, 2003, Kašpárek Honza a zakletá princezna, loupežník, 2004, Sugar, Bienstok, 2006, Potopa světa, učitel Žitobílek, 2006, Na správné adrese, Paul, 2008, Charleyova teta, Spettig, 2011, Brouk v hlavě, Carlos, 2013, Dcera pracuje v Paříži, Viktor – ministr, 2015, Divotvorný hrnec, šerif, 2017, Zdravý nemocný, Argant, 2021

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SKUPINA AMATERSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Jaroslavu Hlídkovi

*za dlouholetou aktivní práci
v amatérském divadle*

V Praze 1. 6. 2022

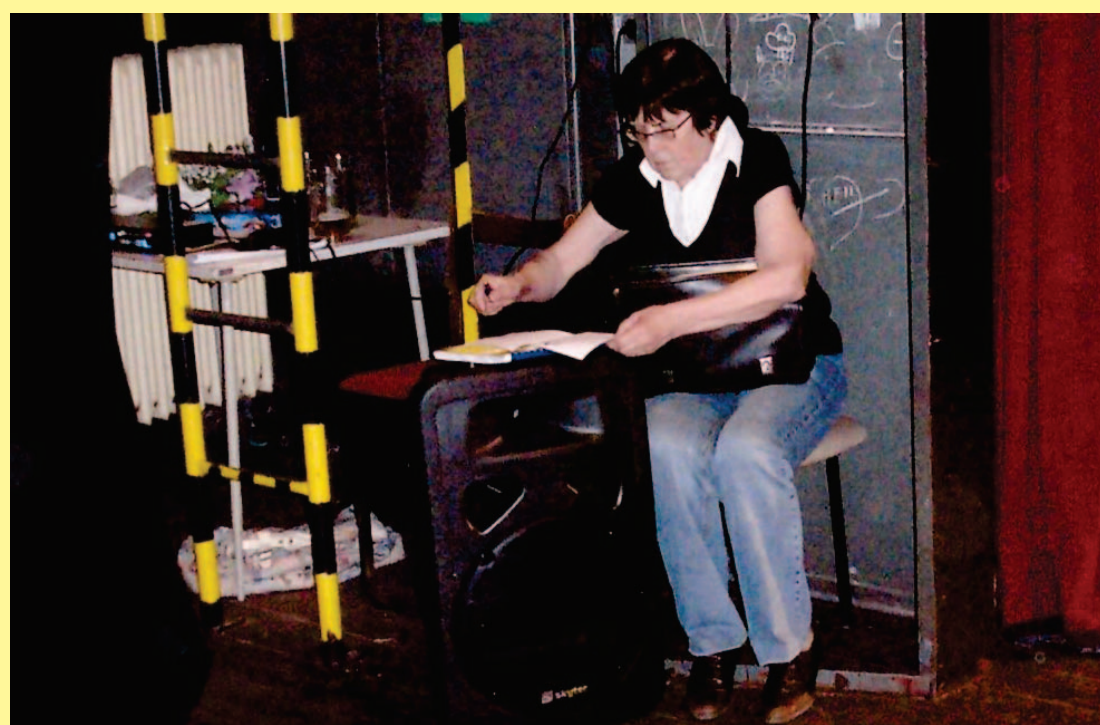
...

Drahomíra KAŠPAROVÁ

Divadelní soubor KD Holice

* 1941

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Drahomíra Kašparová, narozená 18. 6. 1941 v Holicích, celý život pracovala jako učitelka I. stupně základní školy. Vzhledem k tomu, že rodina bydlela v Holicích v bytě u restaurace Na Trandě, kde bylo sídlo ochotnického spolku Tyl, navštěvovala Dráža Kašparová představení v hojně míře a dá se říci, že většinu her viděla víc než jednou. Po otevření kulturního domu v roce 1962 vstoupila do divadelního souboru a sehrála v něm zcela zapomenuté dvě role. Když se vdala a pomalu již odrůstal synek, zachtělo se jí zase po divadle. Respektive divadelníkům se zachtělo po ní - nápověda je vždycky potřeba. A tak první roli našeptávačky zvládla 16. 1. 1971 více než dobře (dávala se Prolhaná Ketty). No a od té doby napovídá, a napovídá do dneška. Dospělým, mládežníkům i těm dětem, co začínají dělat po jevišti první kroky. Už to dělá přes padesát let. A pořád dobře a pořád je na každé zkoušce, což o hercích říct nelze. K tomu se nebrání pomoci se scénou či s oblékáním herců. A ještě něco: na každou premiéru připraví pro všechny zainteresované malou pozornost v podobě výtvarně zpracovaného přání k dané hře.

Pavel Hladík

